

Klub kaktusářů Plzeň
založen 1965

Zpravodaj č. 3

květen 2020

21. ročník

Vážení přátelé,

asi nikdo jsme si nedovedli představit, jak křehký je náš svět. Nikdo jsme si nepřipouštěli, jak málo stačí, aby se naše životy obrátily vzhůru nohama. Striktní opatření Koronavirové krize se promítly do všech oblastí našeho života a mnozí z nás museli přehodnotit své životní priority. Život se prakticky zastavil. Bylo nutné ze dne na den omezit osobní kontakty na minimum, což mělo a má přímý dopad i na činnost našeho klubu.

Musíme až do odvolání zrušit veškeré klubové akce. Ale přestože se nemůžeme osobně scházet, nás koníček je tu s námi a možná na něj máme i více času. A dává nám alespoň na chvíli zapomenout na všechna ta omezení a vydržet. Vydržet do doby, kdy bude zase líp a kdy se opět budeme moci sejít na naší členské schůzi, u někoho na návštěvě ve sbírce nebo jen tak poklábat s přáteli v oblíbené hospůdce. Doufejme, že to nebude trvat dlouho. Níže jsou uvedené klubové akce od září 2020, nevíme však s jistotou, zda se uskuteční. Sledujte proto, prosím, naše internetové stránky s aktuálními informacemi.

výbor Klubu kaktusářů Plzeň

1/ Program členských schůzí

měsíc	přednáška	tombola	nedělní návštěva
březen 2020	členská schůze zrušena		zrušena
duben 2020	členská schůze zrušena		zrušena
květen 2020	členská schůze zrušena		zrušena
červen 2020	členská schůze zrušena		zrušena
září 2020	M. Kůrka – Pěstování ariokarpusů	F. Flaisig	M. Halada
říjen 2020	L. Kanca – Rozhovory o kaktusech 2	L. Loose	J. Kraus

2/ Oznámení pro členy KK Plzeň

Od března letošního roku se do činnosti výboru zapojili naši členové Jiří Konstantinovič a Jan Jiška, kteří budou pomáhat stávajícímu výboru s organizační činností do nejbližší výroční členské schůze, která by se měla konat v únoru 2021 a při níž proběhnou volby výboru klubu.

3/ Nedělní návštěvy

Do prázdnin jsou všechny nedělní návštěvy zrušeny. Pokud to situace dovolí, plánujeme obnovit návštěvy v září (pokud nebude Kolokvium), případně v říjnu. O situaci Vás budeme průběžně informovat na našich internetových stránkách nebo prostřednictvím e-mailu.

4/ Zájezd Klubu kaktusářů Plzeň 2020

Zájezd plánovaný na květen letošního roku na Slovensko byl zrušen. Zatím předpokládáme, že by se mohl uskutečnit v obdobném rozsahu v náhradním termínu v příštím roce. O situaci Vás budeme průběžně informovat.

5/ Výstava Klubu kaktusářů Plzeň 2020

Vzhledem k aktuální situaci je letošní červnová výstava zrušena. Vývoj budeme průběžně sledovat, a pokud by se situace výrazně zlepšila, budeme uvažovat o možném náhradním termínu.

6/ Plzeňské kaktusářské kolokvium 2020

Zatím vyčkáváme s organizací podzimního sympozia. Pokud se situace zklidní a bude možné sympozium uspořádat, akci zajistíme v původně plánovaném termínu (v sobotu 12. 9. 2020).

7/ Změna v distribuci klubového Zpravodaje

Vzhledem k tomu, že docházelo opakovaně k situaci, kdy na některého člena nezbyl tištěný klubový Zpravodaj, rozhodli jsme se spojit jeho distribuci s výdejem celorepublikového časopisu. Od příště si tedy budete moci vyzvednout na každé členské schůzi klubový Zpravodaj u př. Jirky Erharda. Jsme si vědomi, že se jedná o určitou administrativní zátěž, ale bohužel jinak nejsme schopni garantovat členům Zpravodaj, na který mají nárok. Navíc si ti, kteří nemohou na členské schůze chodit pravidelně, budou moci vyzvednout zpětně i starší čísla, která pro ně tímto zůstanou v archivu po dobu jednoho roku.

8/ Kaktusářský kvíz

Letošní únorovou výroční schůzi jsme pro vás zpestřili kaktusářským kvízem o hodnotné ceny (vzrostlé kaktusy, které dodali Jirka Musil, Jirka Vinař a Honza Jiška). Inspirací pro nás byl Spolek pěstitelů kaktusů a sukulentů v Praze, kde je kvíz každoročně součástí jejich Tradiční vánoční schůze. Tímto děkujeme Lubomírovi Berkovi za poskytnutí kvízových otázek, které byly ze života Alberto Vojtěcha Friče.

Mexická výprava plzeňských kaktusářů 2020

(k fotografiím ve Zpravodaji)

Sedm kamarádů z plzeňského klubu: Jirka Musil, Jirka Vinař, Jirka Konstantinovič, Honza Jiška, Karel Sladký, Luboš Kanca a Petr Kuták si letos v únoru a březnu užívalo cestování a hledání kaktusů v jejich domovině. Jirka Konstantinovič a Petr Kuták byli v Mexiku poprvé. Zažili spoustu šťastných chvil, viděli nádhernou přírodu, poznali plno dobrých lidí, ochutnali mexická jídla, nafotili tisíce kaktusů v květu, našli plno kaktusových „špeků“ a rarit, podnikli několik výšlapů do hor za vzácnými kytkami a prožili spolu i nějaké to dobrodružství a vzrušení. Vznikly dva mexické deníčky (jeden psal Karel a druhý Petr), kde jsou zmíněny všechny zážitky, kterých je opravdu moc a určitě se nevejdou do jednoho článku, ale věříme, že napíšou další.

Než jsem začal psát tento článek, prohlédl jsem si výběr svých fotek a napsal si dvě stránky poznámek, o čem bych se rád zmínil, vytiskl jsem si svůj přepsaný deník (18 hustě popsaných stránek A4) a přemýšlel jsem, jak to pojmout. Pak jsem si řekl, že se pokusím heslovitě vypsát některé důležité momenty a zážitky naší cesty.

Letenky jsme koupili (přes Pelikan.cz) u společnosti Iberia dne 22. 12. 2019 (Mnichov-Madrid-Mexico city), cena 16.445,- Kč za osobu, termín odletu 21. 2. 2020 v 7:30, návrat do Mnichova 15. 3. 2020. Cena autobusu do Mnichova 499,- Kč za osobu. Do společné kasy vložil každý 800 USD, s výjimkou Jirky V, Honzy a Karla, kteří vložili po 1150 USD (neboť zůstávali v Mexiku déle). Nájem automobilu Volkswagen Transporter (rezervace ze dne 20. 1. 2020) za 33.795,-Kč. V plánu byly také platby platebními kartami (pohonné hmoty, supermarkety), pokud to půjde.

*V obýváku venkovské rodiny popijíme pívko a čekáme, až nám opraví pichlou pneumatiku *Mammillaria carmenae*, nebyla velkého vzrůstu, ale radost z jejího nalezení byla nekonečná*

V Mexiku jsme spali většinou v přírodě pod stanem, v noci byla občas zima (k ránu i mráz) a foukal vítr, ale pak jsme se zase přes noc potili. Přes den teplota stoupala ke 35 °C. Večerní posezení u ohně měla neopakovatelnou atmosféru. Opékali jsme tortily na horkých kamenech, vařili fazole z plechovky, pekli brambory v popelu, popíjeli pívko, tequillu, klábosili o kaktusech, zpívali jsme lidové písně, především „Plzeňskou věž“ a „Ach synku synku“ a „Přednický Mlýn“, celou expedici s námi byla melodie písně Jarka Nohavici „Jdou po mě jdou“. Ráno jsme vařili polévku z pytlíku a čaj (když nefoukal vítr), přes den jsme se buď zastavili na grilované kuřátko někde u silnice, nebo jsme pojedli tacos (masová směs na placce) a občas něco lepšího. Vždy po 3 až 4 dnech jsme se zkulturnili a přespalí v levném hotelu.

Přes den jsme hledali kaktusy a seděli v autě při přejezdech mezi lokalitami. Zásluhou předem precizně vypracovaného plánu Jirky M jsme během velké okružní cesty viděli nejkrásnější místa. Každý z členů expedice mohl mít nějaké (kaktusářské) přání, které bylo začleněno do programu.

Kaktusy jsme zastihli často v květu, kvetly echinofosulocactusy, mamilárie, trsovité echinocereusy (*E. stramineus*, *E. procumbens*), ancistrokaktusy (*Ancistrocactus uncinatus*, *Ancistrocactus scheeri*). Zážitkem pro mě bylo vidět rozkvetlé teláky (*Thelocactus bicolor*, *Thelocactus conothelos*) fialové i žluté, nádhera. Potkávali jsme rozkvetlé ferokaktusy (*Ferocactus echidne*, *Ferocactus pilosus*, *Ferocactus Macrodiscus*), s pilosusy jsme se vyfotili (fotografie na titulní straně). Většina kytek letos ještě nedostala vodu, takže byla seschlá, ale květy, poupata a odkvetlé květy byly skoro na všech (na jaře kvetoucích) rostlinách. Našli jsme několik kvetoucích wilcoxií a to se také moc často nepoštěstí. Na některých lokalitách bylo až 17 druhů kaktusů, úžasná druhová pestrost.

Úspěšně jsme našli: *Turbinacarpus lophophoroides*, *Turbinacarpus graminispinus*, *Turbinacarpus nicolae*, *Aztekium ritteri*, *Strombocactus corregidorae*, *Gymnocactus beguinii*, *Ariocarpus scapharosternus*, *Ariocarpus kotschoubeanus*, *Ariocarpus agavoides*, *Obregonia denegrii*, *Leuchtenbergia principis*, *Echinocereus knippelianus*, *Mammillaria roemerii*, *Mammillaria perezdelarosae* subsp. *andersoniana*, *Mammillaria herrerae*, *Pelecypora (Encefalocarpus) strobiliformis* a mnohé další.

Šlechta mezi kaktusy jsou astrofyt a těch jsme viděli spoustu. U Jaumave nádherné buchtíčky čtyř až sedmi žeberných myriostigem, ornata u Peña Miller no a úchvatné coahuilense u Cerro Bola. Vyfotil jsem se s jedním chlapákem v rozkroku jako Jirka Krechovský. Jen jsem neměl kraťasy. Capricorne jsme ostrůvkovitě potkali na několika místech. Škoda, že nekvetly.

Všude rostlo plno agávek. K vzteku byla *Agave lechuguilla*, která dokázala probodnout lýtko jedna dvě. Však jsem si také musel vyprat kalhoty ušpiněné od krve. Moc pěknou agáve jsme potkali v horách. Vygooglili jsme, že je to *Agave montana*. Velká zelená růžice s ohromným až 6-ti metrovým květenstvím. Podařilo se nám vyklepat pár semínek do deky. Společně s aztékiemi u Rayones rostla nádherná *Agave victoria-reginae*.

V Mexiku se hojně pěstuje introdukovaná *Aloe vera*. Projížděli jsme kolem velkého rozkvetlého alojového pole. Vypadalo to pěkně, ale ta kytky se nekontrolovaně šíří do přírody a začíná tam být docela invazivní.

Podnikli jsme celodenní pěší výlet po hřebenu hor na lokalitu *Mammillaria carmenae*. Cesta to byla velmi náročná, ale karmenky jsme nakonec našli a dokonce kvetly. To byla velká odměna.

Další pěší výlet byl za novým typem *Echinocactus grusonii* u městečka El Capistrano. Přebrodili jsme řeku a pak se ubírali (já brodil) podél křišťálově čistého potoka zaříznutým kaňonem. Zlaté koule nám visely nad hlavami, jen se k nim dostat. To se podařilo jen Jirkovi M, Honzovi a hlavně Lubošovi. Ale viděli jsme je všichni.

Pro mě bylo zážitkem setkání s mexickými stromy, především jehličnatými taxodii (*Taxodium mucronatum* - Tisovec Montezumův) a horskými borovicemi (*Pinus taeda*, *Pinus aycahuite*). Zaujaly mě bursery, náderná „bohovská drevka“ rostla na skalách.

Echinocactus grusonii, rostou vysoko na skalách kaňonu

Tillandsia usneoides, stala se zdrojem nevázaného veselí na nocovišti v horách

Koupali jsme se v termálních pramenech u Perrolles a v balneáriu v Jaumave. Já se koupal také v horské bystrině pod grusonama. Kluci, co zůstali v Mexiku o 14 dní déle, se koupali v Tichém i Atlantickém oceánu.

Vyblbnuli jsme se s *Tillandsia usneoides*, které jsme si dávali na hlavu a přidržovali pod nosem a bradou. Hráli jsme si na stoleté starce nebo na starého Friče.

Zaujaly mě mexické lišejníky, byly různých tvarů a barev. Hodně jsem jich nafotil. Také tam bylo plno pěkných kamenů, které zajímaly především Karla.

Rozšířili jsme si představu o výskytu *Mammillaria perezdelarosae* subsp. *Andersoniana* v pohoří, kam jsme se také vydali pěšky. Malé kytičky rostly na nevelké skalce, ale daly se nalézt také v „lavůrkách“ na temenech skalních bloků. Kvetly žlutými kvítky nám pro radost.

Petr Kuták

Celé pohoří je jeden nádherný kus mexické přírody, který stojí za to navštívit, i kdyby zde nebyl ani trn. Měl jsem tu čest se v letošním březnu na toto místo podívat již potřetí. (Poprvé jsme na podzim 2018 jen tak zkusili štěstí bez bližších informací a andersonky jsme samozřejmě nenašli).

Vždy nás zaskočilo, že tyhle andersonky (*Mammillaria perezdelarosae* subsp. *Andersoniana*) si klidně rostou v mechu na svislé skále. Takhle rostou v údolích rebucie a parodie v Argentině, ale andersonky? Ta stěna není větší než nějakých 30m², ale paráda. Kytky jsou v kondici a jsou mnohem větší než na lokalitě u Villa García.

Nebráním se vracet na místa, kde už jsem jednou byl. Vlastně si to člověk i víc užije, už tolik neblázní a má čas si vychutnat v klidu lokalitu a všimne si věcí, které napoprvé třeba přehlédl. A to platilo i zde při zjištění, že ta svislá skalka je jen spodním zakončením mnohem větší lokality. Při troše snahy se podařilo najít cestu na skály nad stěnou a tam už byl svět v pořádku. Množství skalnatých lavůrků s mechem a andersonkama, tak jak je známe. Malých a v tuto roční dobu i dost vysušených. Jaký to rozdíl oproti těm napitým velkým dole na svislé stěně. No proč nevyužít lepší příležitost, když se zde nabízí.

Jirka Musil

Už jsme si mysleli, že jsme našli nový druh echinofossulocactusu a mamilárie a pak jsme zjistili, že rostou všude v horách kolem, takže se asi o nich ví.

Dodržovali jsme pitný režim. Plechovky piva (značky Corona, Victoria, Bohemia, Tecate) jsme dokupovali skoro každý den (40 ks, 0,3 a 0,5 l) a udržovali jsme je studené v plastovém chladáku, který jsme si koupili hned první den v Mexiku společně s plastovými štokrdlaty. Obě tyhle vymoženosti se nám velmi osvědčily. Jen Jirka K nerad vzpomíná, když pod ním ta štokrdlička praskla a on se poroučel na zem. Naštěstí se mu nic nestalo.

V Jaumave jsme se potkali s partou jihočeských kaktusářů (7 osob) v čele s Václavem Jakubcem (73 let). Pěkně jsme se večer podružili a vypili několik lahví ohnivé vody. Sesedli jsme se v kruhu kolem ohně jako 14 měsíčků. Ráno mě pěkně bolela hlava.

V městečku Valparaíso jsme se přichomýtlí k setkání motokářů. Na náměstí bylo zaparkováno plno nablýskaných strojů. Drsní muži, ale i ženy v černé kůži s emblémy smrtke si podupávali do rytmu mexické hudby. Živou kapelu tvořili dva kytaristé, harmonikář, bubeník a hráč na velký dechový nástroj, který měl omotaný kolem těla, a nad hlavou mu čněla plechová trouba. Luboš to všechno natáčel, takže to určitě uvidíte a uslyšíte.

V Mineral de Pozos jsme zašli do indiánského krámku. Čistokrevný Tolték s mušlí v uchu nám zahrál na dřevěné flétny a bubny, až se nám dělala husí kůže. Luboš to zase natáčel, takže to uvidíte a uslyšíte. Daly se zde koupit nefalšované indiánské talismany a jiné umělecké předměty. Tady jsme pořídili pár dárek pro naše blízké.

V Huejuquilla (čte se asi Uechukija) jsem koupil mexické kloubouky, které jak jsme později zjistili, byly vyrobeny v Číně.

U městečka General Cepeda jsme si sedmihlasně zazpívali: „Generál Cepeda jede přes vesnici, generál Cepeda, jede přes ves. Jede přes vesnici má bílou čepici...“ Kdyby nás slyšeli místní obyvatelé, tak by asi nechápali.

V městečku Viesca jsme se ubytovali v jediném, ale moc pěkném hotýlku a dostali jsme i večeři. Majitelka nás pozvala k sobě domů. Vyfotili jsme se s ní.

V Rayones jsme také spali v hotelu. Všude kolem se rozprostíraly sady a plantáže pekanových ořešáků. V místním obchůdku jsme si levně koupili 4 kg vyloupaných jader.

V Galeaně jsme si dopřáli vynikající steak v hospůdce vyzdobené starými fotografiemi z dob mexických pistolníků s vysokými klobouky.

Viděli jsme spoustu hospodářských zvířat. Krávy se toulaly skoro všude, hlavně mezi kaktusy. Co v té vyprahlé krajině žraly, to ví bůh, asi kaktusy. Tam, kde se pásly kozy, jsme kaktusy nehledali, protože to tam bylo sežrané a „vykozené“.

Vesničané jezdili na koních, oslech, mulách a používali je i k zemědělským pracím. O mršiny se postarali supové a kondoři. Těch nám nad hlavou kroužilo plno.

Potkali jsme i několik divokých zvířat. Srandovní byli svišti na horské pláni. Každý měl svoji noru uprostřed kopečku udusané hlíny a z ní vstrkoval hlavu. Dorozumívali se hlasitým pískáním, připomínajícím ptáky. U silnice jsme našli několik přjetých hadů a ještěrek, ale také sraženého skunka (asi). Pěkně smrděl, ale to bylo asi i tím, že u silnice už ležel nějaký ten týden.

Při vzájemné komunikaci v terénu se velmi osvědčily vysílačky. Kdo první objevil hledanou rostlinu, ihned to hlásil a ostatní se mohli k němu seběhnout. Také to posloužilo při svolávání k návratu k autu nebo při bloudění.

Třikrát jsme píchli a zničili jednu pneumatiku. Neměli jsme ale žádný větší technický ani zdravotní problém. Nikdy jsme se nepohádali ani nedohadovali. Po celou dobu expedice panovala skvělá nálada a atmosféra. Řidiči Jirka V a Honza bravurně projeli všemi nebezpečnými a špatně sjízdnými úseky.

Jirka M měl dokonale připravený program, itinerář rozepsaný podle jednotlivých dnů, doplněný vytištěnými výřezy map a družicovými snímky. Spolu s Jirkou K navigovali pomocí navigace TomTom a Mapy.cz (to bylo lepší).

Karel hlídal kasu a měl perfektní přehled o peněžních platbách (měli jsme společnou kasu). Po ukončení expedice vytvořil dokonalé vyúčtování nákladů. Luboš vše natáčel na kameru a staral se o zásobování potravinami, vodou, pivem, tequilou, nakládal bagáž a uklízel v zavazadlovém prostoru. Díky Jirkovi K a jeho elektrickému měnič a rozdvojkám jsme měli zajištěnou trvalou možnost dobíjení našich elektronických zařízení (telefony, fotoaparáty, navigace, vysílačky, kamera). Honza - nehumánní lékař (veterinář) se staral o naše zdraví, ošetřoval drobná poranění a měl velmi dobře vybavenou lékárnu.

Děkuji všem kamarádům - členům expedice za to, že jsem si to poprvé v Mexiku tak užil.

Ke konci cesty k nám začaly proudit zprávy z domova, že se v Evropě začíná rozšiřovat koronavirus a vláda přijímá opatření. Trochu jsme si dělali starosti, jak bude probíhat návrat. V sobotu 14. 3. 2020 jsme se vrátili do Mexico city a zjišťujeme, jestli nám vůbec letí letadlo.

Vracíme se zatím jenom čtyři. Karel, Jirka V a Honza ještě 14 dní zůstávají (jak měli v plánu). Mají těžkou hlavu, jak se situace bude vyvíjet. Na letišti jsme se s nimi rozloučili.

Petr Kuták

Na letišti v Mexico city jsme se ještě pokoušeli změnit náš let, abychom z Londýna letěli přímo do Prahy a vyhnuli se tak karanténě, která nás povinně čekala, pokud vystoupíme v Německu. Jirka M strávil obětavě několik hodin na telefonu, bezvýsledně. Let s mezipřistáním v Londýně probíhal poklidně a my dne 15. 3. 2020 odpoledne nakonec podle původního plánu přistáli v Mnichově. České hranice byly tou dobou již neprodyšně uzavřeny a sjednaný odvoz autem domů nemohl být uskutečněn. Naše ženy nám však zajistily návrat speciálním autobusem HZS, prostřednictvím úředníků českého zastupitelství v Německu. Moc jim a hasičům děkujeme.

Z autobusu jsme vystoupili na nádraží v Plzni, v jiné Plzni než jsme odjížděli. Bylo již po půlnoci, manželka Jirkovi K přistavila auto, pozdravili se na dálku a odjela. Na mne se přijela podívat Jarmila, chvíli jsme si povídali na vzdálenost čtyř metrů, tenkrát jsme ještě neměli roušky a informací bylo málo, nikdo nechtěl riskovat. Kufřík jí nechám u Jirky M ve sklepe, jsou v něm malé dárky pro děti, pozítří to vyzvedne. Dobře se o všechny starej a zavoláme si.

Děvčata nám již předem nakoupily zásoby a naložily je do auta. Čtrnáctidenní karanténu jsme strávili s Jirkou M a Jirkou K na chalupě rodiny Jirky K. Petr prožil karanténu na své chalupě, čekalo ho tam štípání dřeva.

Vše probíhalo v pohodě, Svět se zpomalil. Jirka M přes den většinou pracoval pro svého zaměstnavatele i pro náš klub, Jirka K topil, vařil a vysel agáve a rajčata a já jim pomáhal, četl si, poslouchal hudbu nebo spal a nakonec, když sedla múza, jsem se pustil do stříhání filmu s pracovním názvem „Naposledy v Mexiku“ a během karantény jsem dal dohromady prvních 33 minut z plánovaných 90-ti.

Z karantény jsme komunikovali také se zbytkem výpravy v Mexiku. Jirka M jim zajistil letenky z Mexico city do Cancunu. Byly to docela nervy, když jsme druhý den ráno zjistili, že je vše jinak a letenky se musely narychlo přezervovat.

Luboš Kanca

Od 14. 3. 2020 jsme zůstali v Mexiku tři důchodci - Karel, Jirka V a já a podnikli jsme další cesty. Nejprve jsme mířili na jih od Mexico City. To byla cesta poměrně hustou zastavbou. Poté jsme se stočili na jihozápad a překonali jsme pohoří Sierra Madre del Sur. Tím jsme se dostali na pacifické pobřeží cca 60 km severozápadně od Acapulca a zamířili jsme na severozápad podél pobřeží.

V horách Sierra Madre del Sur jsme potkali ze zajímavých rostlin: *Mammillaria albilanata*, *Coryphantha elephantidens*, řadu obrovských ceresů, stráně hustě poseté burserami, nádherná agáve. Jihozápadní část tohoto pohoří byla pokryta hustým, vlhkým pralesem a zde jsme pozorovali řadu epifytických rostoucích rostlin – červeně kvetoucí phylocactusy, spoustu tylandsií a bromélií. Vykoupali jsme se ve vlnách pacifiku a na skalách na pláži jsme objevili malou mamilárii – zřejmě *Mammillaria mazatlanensis*. Všude při pobřeží jsme si pochutnávali na výborných pečených rybách, okusili jsme kokosy a avokádo.

Asi po 400 km cestě při pobřeží jsme se u města Colima otočili na severozápad a mířili jsme na Guadalajara a tím opět do kaktusářsky zajímavějších oblastí ve státech Jalisco, Zacatecas a San Luis Potosí. Zde jsme se pokochali spoustou mamilárií, ferokaktusů, coryfant, echinofossulocactusů a kvetoucích echinomastusů. Pektinátní echinocereusy jsme zastihli buď před rozvitím květů, nebo odkvetlé.

A potom dne 26. 3. 2020 nás při jedné zastávce poblíž Rio Verde, kde kromě opuncí nic nebylo, drapli dva domorodci, z nichž jeden měl nějakou průkazku, že je ochránce přírody a chtěli po nás nějaké „permiso“. Pochopitelně jsme nic neměli a tak po chvilce domluvy, kdy oni mluvili španělsky a my česky, jsme nasedli do auta, otočili směr východ a v podvečer jsme byli na atlantickém pobřeží v Tampico. A Tady jsme opět baštili výborné pečené ryby a pozorovali bujnou přímořskou přírodu.

Tuto pohodu nám však dne 27. 3. 2020 pokazila zpráva z konzulátu, že 28. 3. 2020 večer nám z Cancunu letí letadlo (vládní speciál). Následovalo rychlé balení, noční přesun do Mexico City, dopolední let do Cancunu a pak 16-ti hodinová cesta přes Halifax na severu Kanady a islandský Keflavík do Prahy.

Honza Jiška

Setkání s faunou v exotické přírodě je vždycky zajímavým zpestřením i na takové cestě, která je zaměřena výhradně botanicky. Při pokračování naší cesty, kdy už jsme byli jen ve třech, jsme navíc viděli pelikány lovcí ryby ve vlnách Tichého oceánu. Jejich konkurenty a pravými mistry v tom, jak se z letu šipkou dokázat ponořit pro vyhlédnutou kořist, byli terejové - další mořští ptáci.

Velikým zážitkem pro nás byla možnost sledovat dovádění velryby nedaleko od pobřeží. Seděli jsme na lavici pod kokosovými palmami, pod kterými jsme měli postavené stany, a tento mohutný savec nám předváděl, jak vysoko nad hladinu dokáže vyskočit. Úchvatné.

Měli jsme také docela vzácnou možnost vidět mláďata papoušků stará snad jen několik týdnů, přesto už nádherně zbarvených per v barvě zelené a červené. Prohlíželi jsme si je docela zblízka. Byli usazeni v čepici, ve které nám je z okénka auta ukazoval muž, který se nám představil jako jakási fytopolicie. Ozbrojen byl starou pytláckou puškou, několika kumpány a zpočátku i nepřijemným pohledem.

Jirka Vinař

Letos jsem měl to štěstí se do Mexika podívat již počtvrté. Nejvíce jsem byl zvědavý, v jakém stavu budou rostliny a zda a jak moc pokvetou. Během mých dvou podzimních cest mnoho rostlin nekvetlo. Kromě ariáků to byly vlastně jen naprosté výjimky. Na druhou stranu kytky byly vždy krásně napité a v kondici. Ostatně hlavní období dešťů v Mexiku, alespoň co se týká aridních oblastí, je od konce srpna do poloviny října, tak se není čemu divit.

V roce 2018 se dokonce období dešťů nějak protáhlo a tak jsme ujížděli před vodou ještě na konci října. Krajina byla tehdy nezvykle zelená, všude zarostlá a plná rozkvetlého lučního kvítí. A často nám byla docela zima. To během letní cesty v srpnu jsme zažili přesný opak. Vše seschlé, vyprahlé a místo květů jen občas nějaké zaschlé zbytky květů. Teploty ve stínu atakovaly 45°C, bylo to náročné. Jen v horách bylo příjemně.

A jaké to tedy bylo letos na konci února a na začátku března? Tak předně se splnilo to, v co jsem doufal. Většina rostlin kvetla. Samozřejmě ne vždy jsme byli na lokalitě v ideální dobu, ale většinou jsme nějaký alespoň opožděný nebo naopak průkopnický kvítek viděli. Co mě ale překvapilo nejvíc, bylo to, že skoro nikde nebylo zalito a rostliny byly jak u nás po zimování. Občas se sice honily mraky, ale skoro nikdy z nich nezapršelo. Jen jednou jsme okusili trochu mírného deště při cestě z Tuly do Jaumave. Tam už ale bylo zase sucho. A ráno světe div se, námraza na stanu. To byla ale výjimka, druhou noc již teplota neklesla pod 10°C a přes den bylo 25°C.

A třeba v Rayones na jaře neprší vůbec, což nám potvrdili místní. Údolí je sice i v létě zelené, ale to jen díky zavlažování.

Často jsme také pozorovali na rostlinách již dozrávající nebo jen zaschlé neoppylené plody. Taky se vám někdy stává, že první příliš brzké jarní kvetení před první zálivkou znamená, že květy nemají pyl? Těžko říct, zda je to zde také tak, nebo zda kvetou v době, kdy je i pro opylovače ještě příliš chladno.

Každopádně je to celé tak nějak proti naší zaběhlé praxi pěstování, kdy na jaře rostliny začneme zalévat a ony nám teprve pak plnohodnotně vykvetou. Zdá se, že v Mexiku si na mnohých místech rostliny musí vystačit jen s podzimní vláhou po celý rok a zakvést a odplodit „na sucho“.

Jirka Musil

Sklizeň semen agáve pomocí deky, je třeba sledovat směr větru

Tento zpravodaj vydává pro své členy Klub kaktusářů Plzeň, z. s., Žižkova 1663/45, 30100 Plzeň, IČ: 01798472, bankovní spojení: 2701158336/2010, klubové internetové stránky: kkplzen.eu, náklad: 120 výtisků. Veškeré náměty, podněty, připomínky můžete sdělit každému členu výboru, e-mail: vybor@kkplzen.eu, články a fotografie zasílejte na e-mail: Laabus@seznam.cz
Zpravodaj č. 4/2020 vyjde 10. září 2020

Bezplatné

Mammillaria perezdelarosae subsp. *andersoniana*

Turbinicarpus graminispinus